

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/320/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213237883
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1213237883.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Valérie Kleinovej a Mgr. Ingrid Pospíšilovej Degmovej v právnej veci žalobcu: S. Ž., F.. XX.XX.XXXX, R. XXX, C. P., zast. advokátom JUDr. Tomášom Pukajom, Hviezdoslavovo námestie 1661, Dolný Kubín, proti žalovanému: PHVH SOLUTIONS II, s.r.o., Mlynské Nivy 16, Bratislava, IČO: 44 129 955, zast. advokátom JUDr. Andrejom Garom, Štefánikova 14, Bratislava, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 17. februára 2017, č.k. 21C 184/2013-252, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že kúpna zmluva č. R.-XXXXX/XX zo dňa 25.11.2011 uzavretá medzi predávajúcim spol. PHVH SOLUTIONS, s.r.o., nám. SNP 15, Banská Bystrica 974 01, IČO: 36 631 841, zapísaná v OR OS Banská Bystrica (ďalej len „Spoločnosť“) a kupujúcim spol. PHVH SOLUTIONS II, s.r.o., Karadžičova 12, Bratislava 821 08, IČO: 44 129 955, zapísaná v OR OS Bratislava I, ktorou predávajúci predal kupujúcemu do výlučného vlastníctva nehnuteľnosti C-KN parcelu č. XXXXX/XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 1149 m², C-KN parcelu č. XXXXX/XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 2263 m², C-KN parcelu č. XXXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 795 m² a stavbu - administratívna budova - dostavba, so súpisným číslom XXXXX, postavená na C-KN parcele č. XXXXX/XX, všetky zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, k.ú. Q., obec BA- m.č. Ružinov, okres Bratislava II (ďalej len „kúpna zmluva“), je voči žalobcovi právne neúčinná. Ďalej určil, že dohoda o finančnom vysporiadaní zo dňa 25.11.2011 uzatvorená medzi spol. PHVH SOLUTIONS, s.r.o., nám. SNP 15, Banská Bystrica 974 01, IČO: 36 631 841, a spol. PHVH SOLUTIONS II, s.r.o., Karadžičova 12, Bratislava 821 08, IČO: 44 129 955, spolu s jej dodatkami č. 1, č. 2, č. 3 je voči žalobcovi právne neúčinná, a tiež určil, že dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov uzavretá dňa 31.12.2012 medzi spol. PHVH SOLUTIONS, s.r.o., nám. SNP 15, Banská Bystrica 974 01, IČO: 36 631 841, a spol. PHVH SOLUTIONS II, s.r.o., Karadžičova 12, Bratislava 821 08, IČO: 44 129 955, na základe ktorej došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok, je voči žalobcovi právne neúčinná. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že zhotoviteľ S. E.-ROBERT-RICHARD COMPANY uzatvoril dňa 25.02.2010 ako postupca so žalobcom ako postupníkom Zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej postúpil žalobcovi pohľadávky voči Spoločnosti vyplývajúce zo Zmluvy o dielo č. 008/2006 PHVH uzatvorenej dňa 03.08.2006 aj s ich príslušenstvom. Nadobudnutie pohľadávok oznámil žalobca žalovanému doporučenou zásielkou zo dňa 08.04.2010. Mal za preukázané, že Okresný súd Banská

Bystrica rozsudkom č.k. 60Cb 125/2012-147 zo dňa 08.03.2013, právoplatným dňa 03.05.2013 a vykonateľným dňa 07.05.2013, uložil (na základe žaloby žalobcu zo dňa 08.10.2010) Spoločnosti povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 26.459,80 eur spolu s príslušenstvom a náhradou trov konania. Mal tiež za preukázané, že Spoločnosť a žalovaný uzatvorili vyššie uvedenú kúpnu zmluvu, dohodu o finančnom vysporiadaní a dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok. Kúpnu zmluvou predala Spoločnosť žalovanému do výlučného vlastníctva vyššie špecifikované nehnuteľnosti za kúpnu cenu stanovenú dohodou zmluvných strán vo výške 5,470.000 eur s DPH, pričom spôsob jej úhrady bol dohodnutý v zmysle Dohody o finančnom vysporiadaní zo dňa 25.11.2011 v znení jej dodatku č. 1 zo dňa 10.12.2011, dodatku č. 2 zo dňa 22.03.2012 a dodatku č. 3 zo dňa 29.03.2012. Časť kúpnej ceny bola uhradená formou započítania vzájomných pohľadávok Spoločnosti a žalovaného, prostredníctvom Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov zo dňa 31.12.2012. Vlastnícke právo k prevedeným nehnuteľnostiam bolo zapísané v katastri nehnuteľností v prospech žalovaného dňa 01.12.2011 na základe vkladu R.-XXXXX/XX. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že v čase prevodu nehnuteľností resp. v čase uzatvorenia dodatkov č. 1, 2 a 3 a Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov bol konateľ žalovaného O.. S. T. aj konateľom Spoločnosti. Kúpnu zmluvu ako aj Dohodu o finančnom vysporiadaní za žalovaného uzatváral ešte konateľ E.. W. P., avšak Dodatky č. 1, 2 a 3 k Dohode o finančnom vysporiadaní uzatváral už O.. S. T. ako konateľ žalovaného ako aj konateľ Spoločnosti. Dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov zo dňa 31.12.2012 uzatváral za žalovaného ako aj za Spoločnosť R. U..

3. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca odôvodňoval žalobu tým, že Spoločnosť záväzok vyplývajúci z rozsudku súdu dobrovoľne nespĺnila, a preto podal návrh na výkon exekúcie, avšak Spoločnosť v súčasnosti nevlastní žiadny majetok, ktorý by bol exekvovateľný, pričom uvedenou kúpnu zmluvou previedla vyššie špecifikované nehnuteľnosti na žalovaného. Žalobca tvrdil, že Spoločnosť nehnuteľnosti previedla na žalovaného, hoci mala o svojom záväzku voči nemu vedomosť, a zbavením sa svojho majetku chcela zabrániť vymoženiu jeho pohľadávky voči nej. Uviedol, že žalobca tiež tvrdil, že konatelia Spoločnosti mali v čase prevodu nehnuteľností vedomosť o jeho pohľadávke, a napriek tomu previedli nehnuteľnosti na spoločnosť žalovaného, ktorý podniká v obdobných predmetoch podnikania, pričom jeden z konateľov žalovaného bol v čase prevodu nehnuteľností aj konateľom Spoločnosti (O.. S. T.), a druhý konateľ žalovaného R. U. je blízkym rodinným príslušníkom ďalšieho konateľa Spoločnosti Q. U.. Uviedol tiež, že žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Potvrdil, že sa stal vlastníkom predmetných nehnuteľností po povolení vkladu na základe označenej kúpnej zmluvy. Kúpna cena nehnuteľností bola stanovená dohodou zmluvných strán na sumu 5.470.000 eur s DPH vychádzajúc zo znaleckého posudku a bola uhradená v zmysle Dohody o finančnom vysporiadaní zo dňa 25.11.2011 v znení jej dodatkov č. 1, č. 2 a č. 3. Časť kúpnej ceny bola uhradená formou započítania vzájomných pohľadávok Spoločnosti a žalovaného, prostredníctvom Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov zo dňa 31.12.2012. Žalovaný argumentoval, že o ukracujúci právny úkon nejde vtedy, ak dlžník dostal za prevedené veci, práva a iné majetkové hodnoty od nadobúdateľa ich obvyklú cenu alebo mu za ne bola inak poskytnutá rovnocenná náhrada. Poukazoval na to, že znalcom stanovená hodnota nehnuteľností bola ich objektívnou hodnotou v čase a mieste ich prevodu a kúpna cena bola ním v plnej výške uhradená dohodnutým spôsobom, preto nemohlo v dôsledku prevodu nehnuteľností dôjsť k zmenšeniu majetku Spoločnosti. Tvrdil tiež, že v čase prevodu nehnuteľností nemal vedomosť o pohľadávke žalobcu, nakoľko táto bola v tom čase premlčaná. Poukázal tiež na to, že Spoločnosť podala dňa 29.10.2014 na Okresný súd Banská Bystrica návrh na obnovu konania sp. zn. 60Cb/125/2012. Argumentoval tiež absolútnou neplatnosťou Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 25.02.2010 uzatvorenej medzi S. E. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom.

4. Vec posúdil právne podľa ust. § 42a ods. 1 a 4, § 42b ods. 1, 2 a 4 Obč. zák. a vysvetlil, že účelom inštitútu odporovateľnosti je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými zmenšuje svoj majetok na úkor veriteľov. Podstatou odporovateľnosti je neúčinnosť právneho úkonu voči určitej osobe, ktorá znamená, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovaného právneho úkonu tak, akoby k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Predmetom odporovateľnosti sú právne úkony, ktorými sa zhoršuje možnosť veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky. Stačí, že ide o také úkony, ako napríklad kúpna zmluva, ktoré zmenšujú majetkovú podstatu dlžníka na úkor veriteľa. Dlžníkov právny úkon musí ukracovať uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Vymáhateľnou je pohľadávka, ktorá má už kvalitu judikovaného práva. Ukrátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky predpokladá také skrátenie (zmenšenie) majetku, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti. Aktívna legitímácia v konaní o neúčinnosť právneho úkonu príslúcha ktorémukoľvek

veriteľovi, ktorý bol ukrátený napadnutým právnym úkonom, za predpokladu, že má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku. Pasívnu legitimáciu v konaní, predmetom ktorého je odporovateľný právny úkon, má ten, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech.

5. Uzavretie vyššie špecifikovanej kúpnej zmluvy, ktorou Spoločnosť previedla nehnuteľnosti v nej uvedené na žalovaného za dohodnutú kúpnu cenu 5,470.000 eur, mal súd prvej inštancie za preukázané. Kúpnu zmluvu uzatvorili za žalovaného konateľ E.. W. P. a za Spoločnosť konatelia O.. Q. U. a O.. S. T.. Zároveň bola dňa 25.11.2011 uzavretá Dohoda o finančnom vysporiadaní. Dodatok č. 1 k Dohode o finančnom vysporiadaní bol uzatvorený dňa 10.12.2011, Dodatok č. 2 bol uzatvorený dňa 22.03.2012 a Dodatok č. 3 bol uzatvorený dňa 29.03.2012. Všetky tieto tri dodatky uzatvorili za žalovaného konatelia O.. S. T. I. E.. R. U. a za Spoločnosť konatelia O.. S. T. I. O.. Q. U.. Dodatkom bude žalovaným časť kúpnej ceny vo výške 1.965.000,50 eur uhradená formou vzájomného započítania. Dodatok č. 3 mení čl. II bod 5 dohody, pričom úhrada preddávku sa vykoná prednostne formou započítania vzájomných záväzkov. Následne bola ešte dňa 31.12.2012 uzatvorená Dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov, kde za žalovaného túto dohodu podpísali konatelia O.. S. T. I. E.. R. U. a za Spoločnosť konatelia E.. R. U. a I. S.. Touto Dohodou došlo k vzájomnému započítaniu pohľadávok vo výške 1.752.286 eur, ktoré sa navzájom kryjú. Vyhodnotil, že žalobca preukázal existenciu vymáhateľnej pohľadávky voči svojmu dlžníkovi. Kúpnu zmluvu zo dňa 25.11.2011, ktorou dlžník žalobcu previedol žalovanému nehnuteľnosti do jeho výlučného vlastníctva, posúdil ako právny úkon dlžníka, ktorým ukrátil uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, teda žalobcu, nakoľko prevodom nehnuteľností bez uhradenia celej alebo aspoň značnej časti kúpnej ceny na účet dlžníka žalobcu sa zmenšil majetok dlžníka a došlo k znemožneniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Žalovaný mal z ukracujúceho právneho úkonu prospech, nakoľko nadobudol nehnuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva. Ukracujúci právny úkon bol urobený dňa 25.11.2011, a teda bola splnená zákonná podmienka trojročnej lehoty. Žalovaný vedel o finančnej situácii dlžníka žalobcu a o právnych prostriedkoch, ktoré žalobca využil na vymoženie svojej splatnej pohľadávky. Vysvetlil, že nie je treba, aby úmysel dlžníka priamo smeroval k ukráteniu veriteľa, stačí vedomie dlžníka, že právnym jednaním ukracuje veriteľa. Vyhodnotil, že vedomosť žalovaného vyplýva z personálnej prepojenosti štatutárnych orgánov žalovaného a dlžníka žalobcu Spoločnosti v čase prevodu nehnuteľností, nakoľko jeden z konateľov žalovaného bol aj konateľom dlžníka žalobcu v čase prevodu nehnuteľností (O.. S. T. ako aj ďalší konatelia v blízkom pomere O.. Q. U. I. R. U.). Uzavrel, že v posudzovanom prípade išlo o prevod medzi personálne prepojenými spoločnosťami.

6. Námietku žalovaného, že predmetnými úkonmi nedošlo k ukráteniu pohľadávky, pretože žalovaný poskytol Spoločnosti riadne plnenie, považoval za nedôvodnú. V tejto súvislosti uviedol, že pri ekvivalentných právnych úkonoch súd zohľadňuje všetky relevantné skutočnosti a okolnosti a vyhodnocuje prípadnú odporovateľnosť právneho úkonu v záujme zabezpečenia efektívnej a spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov veriteľa. Primárnou motiváciou dlžníka je zbavenie sa exekvovateľného majetku za účelom jeho ochrany, čím dochádza k priamemu ukráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky. Vyjadril tiež názor, že odporovateľné sú ekvivalentné ako aj neekvivalentné právne úkony dlžníka. Ani s námietkou žalovaného, že nemal úmysel ukrať žalobcu, resp. takýto úmysel neexistoval, sa nestotožnil. Poukázal na to, že v čase prevodu nehnuteľností, resp. v čase uzatvorenia dodatkov č. 1, 2. a 3. za žalovaného ako aj za Spoločnosť konali rovnakí konatelia. Túto skutočnosť mal za preukázanú a žalovaným nevyvrátenú. Ide o personálne prepojené spoločnosti a v tejto súvislosti stačí nepriamy úmysel, teda ak dlžník vedel, že svojím úkonom ukracuje uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Tvrdenie žalovaného, že o tejto skutočnosti nevedel, vyhodnotil za nedôvodné a účelové, navyše ak ide o spoločnosti v čase prijatia dodatkov spojené osobou rovnakého konateľa. V súvislosti s námietkami žalovaného poukázal i na to, že žalobcovi bola pohľadávka priznaná právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, na základe ktorého bolo začaté aj exekučné konanie, a preto v tomto konaní nemôže toto právoplatné rozhodnutie preskúmavať resp. spochybňovať. Záverom uviedol, že skutočnosť, že Spoločnosť podala návrh na obnovu konania sp. zn. 60Cb 125/2012 nemá žiadny vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 60Cb 125/2012 - 147.

7. Z vyššie uvedených dôvodov žalobe žalobcu vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a v spore plne úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov v pomere 100 %, s tým, že o ich výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

8. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný včas odvolanie a žiadal ho zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Namietal porušenie svojho práva na spravodlivý súdny proces tým, že súd prvej inštancie zamietol jeho návrh na vykonanie dôkazu, čím mu sťažil dôkaznú pozíciu a nezistil ani riadne skutkový stav, pričom sa v odôvodnení rozsudku s nevykonaním ním navrhnutých dôkazov nevysporiadal. Konkretizoval, že na pojednávaní dňa 17.02.2017 navrhol vykonať výsluch Q. U., ktorý sa mal vyjadriť k neexistencii úmyslu žalovaného ukrátiť žalobcu, pričom súd prvej inštancie menovaného nevypočul a nepripojil ani spisový materiál Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Cb 177/2014 a 60Cb 125/2012. Napadnutý rozsudok považoval tiež za arbitrárny, pretože sa v ňom súd prvej inštancie nevysporiadal s jeho zásadnými právnymi argumentami, za ktoré mal skutočnosti uvedené v podaní, ktoré súvisí s konaním o návrhu na obnovu konania, vedeným na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 63Cb 177/2014. Poukázal na absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 25.02.2010, uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a postupcom S. E. ROBERT-RICHARD COMPANY, z čoho vyvodil, že žalobca sa nikdy nemohol stať jeho veriteľom. Zotrval tiež na tvrdení, že pohľadávka žalobcu neexistuje, napriek rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Cb 125/2012 zo dňa 08.03.2013 a nie je a nemôže byť vymáhateľná, nakoľko pri uvedenom rozsudku absentuje materiálna stránka vykonateľnosti. Súd prvej inštancie sa však s týmito ním uvedenými skutočnosťami v podaní, ku ktorému bol pripojený aj návrh na obnovu konania, a ktoré považoval za zásadné pre rozhodnutie vo veci, nevysporiadal. Mal potom za to, že nie je naplnená ani ďalšia podmienka pre vyhovieť žalobe, a to existencia vymáhateľnej pohľadávky, nakoľko pri absencii materiálnej stránky vykonateľnosti súdneho rozhodnutia, nie je možné vymáhať ním priznané plnenie. Poukázal tiež na to, že jeho súčasný konateľ O.. S. T. v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy, ktorej neúčinnosti sa žalobca domáha, ešte konateľom nebol, keď až dňa 29.11.2011 jemu a E.. R. U. vznikla funkcia konateľa. Na základe uvedeného zastával názor, že nie je naplnená podmienka, že k predmetnému úkonu, ktorého odporovateľnosti sa žalobca domáha, došlo medzi dlžníkom a jednou z osôb vymienených v ust. § 42a Obč. zák.. Ani podmienku, že by predmetnými úkonmi došlo k ukráteniu údajnej pohľadávky (ktorej existenciu však neuznáva) nepovažoval za naplnenú, nakoľko žalovaný poskytol dlžníkovi spol. PHVH SOLUTIONS, s.r.o. riadne plnenie za prevod vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam. Skutočnosť, že k úhrade došlo započítaním existujúcich splatných pohľadávok, považoval za irelevantnú, keďže z majetku „dlžníka“ nič neubudlo a nešlo o prevod vlastníckeho práva za zjavne nevýhodných podmienok, či za kúpnu cenu nezodpovedajúcu hodnote predmetu prevodu. Ak potom súd prvej inštancie žalobe vyhovel, keď mal za to, že sú splnené podmienky pre uplatnenie nároku, neposúdil vec po právnej stránke správne.

9. Žalobca navrhol vo svojom vyjadrení k odvolaniu napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces nezabezpečením rovnosti zbraní, zdôraznil pasivitu žalovaného, ktorý sa nezúčastňoval pojednávani napriek riadnym predvolaniam a nezabezpečil ani účasť svedkov na pojednávaniach, hoci mal na to dostatočný časový priestor, čo považoval za špekulatívne konanie nepoživajúce právnu ochranu. S poukazom na znenie ust. § 153 ods. 1 a 2, § 197 ods. 1 a § 183 ods. 1 C.s.p. mal za zrejmé, že žalovaný procesné úkony na svoju obranu nevykonal včas a súd nemal povinnosť na ne prihliadnuť. Uviedol, že strany sú podľa zákona povinné vykonať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany v súlade s princípom hospodárnosti konania a súd nie je v žiadnom prípade povinný čakať dlhý čas na to, kým žalovaný zabezpečí účasť svedka na pojednávaní a stále pojednávania odročovať. Keďže kvôli obštrukciám žalovaného boli pojednávania niekoľkokrát nedôvodne odročované, konal súd prvej inštancie v súlade so zákonom, keď žalovaným navrhnutý dôkaz, pre ktorý by bolo potrebné opäť pojednávanie odročiť, nevykonal a vo veci rozhodol. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že súd prvej inštancie považoval za nedôvodné pripojenie spisov Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Cb 125/2012 a 63Cb 177/2014, keď poukázal na to, že spis bol niekoľkokrát pripojený, čo sa však vzhľadom na pasivitu žalovaného a odročovanie pojednávania ukázalo ako neúčelné. Keďže právny zástupca žalovaného zastupuje Spoločnosť v konaní sp. zn. 63Cb 177/2014 vo veci obnovy konania vedeného pod sp. zn. 60Cb 125/2012, mal navyše o obsahu oboch spisov vedomosť. Ak žalovaný ďalej v odvolaní tvrdil nesprávne právne posúdenie, pretože žalobca sa nikdy nestal veriteľom dlžníka - Spoločnosti vo vzťahu k predmetnej pohľadávke, lebo nedošlo k platnému uzatvoreniu Zmluvy o postúpení pohľadávok, poukázal na to, že táto otázka už bola predmetom súdneho konania sp. zn. 60Cb 125/2012, v ktorom bolo vydané právoplatné a vykonateľné rozhodnutie. Súdu prvej inštancie tak neprináležala kompetencia opätovne posudzovať otázku prevodu pohľadávky, keďže o tejto otázke existuje právoplatné rozhodnutie súdu. Navyše v konaní sp. zn. 63Cb 177/2014, v ktorom bolo predmetom aj posudzovanie prevodu

pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu, bol návrh Spoločnosti na obnovu konania sp. zn. 60Cb 125/2012 zamietnutý. Poukázal tiež na to, že žalovaný navrhol výsluch Q. U. ešte pred zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu, a preto mal zabezpečiť jeho účasť na pojednávaní dňa 17.02.2017, na ktorom by musel byť vypočutý, čo však neurobil (§ 197 ods. 1 a 2 C.s.p.). Súd prvej inštancie neodmietol návrh na vykonanie dôkazu, ale návrh na doplnenie dokazovania, kvôli ktorému by musel opätovne odročiť pojednávanie. Zdôraznil, že v zmysle ust. § 183 v spojení s § 157 ods. 2 C.s.p. nemusí súd na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Vyjadril názor, že žalovaný sledoval účel vytvárať prieťahy v konaní, avšak zrejme opomenul, že platí nová legislatíva. Napadnuté rozhodnutie považoval za riadne odôvodnené a pripomenul, že žalovaný doplatil na svoju pasivitu a nepredložil všetky ním požadované dôkazy na riadne a včas, pričom v odvolacom konaní už nie je možné prihliadať na skutočnosti, ktoré žalovaný v dôsledku svojej pasivity nepredložil resp. neuviedol.

10. Žalovaný vo svojej reakcii s vyjadrením žalobcu nesúhlasil. Zdôraznil, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s absolútnou neplatnosťou Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 25.02.2010. Zopakoval, že v dôsledku absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu, na ktorú má súd prihliadať ex offo, sa žalobca nikdy nemohol stať skutočným veriteľom dlžníka (Spoločnosti), jeho pohľadávka neexistuje, a teda pri rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Cb 125/2012 zo dňa 08.03.2013 ako prípadnom exekučnom titule absentuje materiálna stránka vykonateľnosti. Uviedol, že predmetný rozsudok potom nemožno považovať za objektívne právoplatný a vykonateľný a žalobca nemá vymáhateľnú pohľadávku. Ak sa súd prvej inštancie s týmito skutkovými okolnosťami nevysporiadal, je jeho rozhodnutie arbitrálne. V ďalšom zopakoval všetky svoje argumenty z odvolania, pre ktoré mal za to, že pre vyhovie žalobe neboli splnené podmienky. Nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že k porušeniu rovnosti sporových strán nedošlo, a že súd konal v súlade so zákonnými ustanoveniami nového C.s.p., keď mal za to, že napriek ustanoveniam C.s.p. nemôže dochádzať k zvýhodňovaniu jednej zo strán. Zotrval na tvrdení, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď napriek ním navrhovanému doplneniu dokazovania, súd dôkazy nevykonal a na ich obsah neprihliadol. Ohľadom navrhovaného pripojenia spisov potvrdil, že mal prístup aj k ostatným konaniam, avšak vyhotovovanie kópie celkového spisového materiálu (ako argumentoval žalobca), by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Poprel, že by sa aktívne podieľal na prieťahoch v konaní, ako uvádza žalobca. Zopakoval, že súd prvej inštancie nevykonal ním na pojednávaní dňa 17.02.2017 navrhnutý výsluch Q. U. za účelom vyjadrenia sa k neexistencii úmyslu žalovaného ukrátiť žalobcu. Uviedol, že v zmysle ust. § 196 C.s.p. bola do inštitútu výsluchu svedka vnesená prísna kontradiktórnosť sporu a súd môže teda dôkaz výsluchom svedka vykonať len na návrh, pričom pre zachovanie zásady predvídateľnosti postupu súdu je potrebné, aby strana výsluch svedka navrhujúca najskôr uviedla, k akým skutkovým okolnostiam má byť svedok vypočutý. Napriek tomu, že výsluch svedka navrhol, súd sa k navrhovanému dôkazu nevyjadril a nerozhodol o jeho vykonaní, preto jeho právny zástupca na pojednávaní zo dňa 17.02.2017, po tom ako sa vec opätovne vrátila na konanie súdu prvej inštancie, navrhol vykonanie tohto dôkazu. Mal za to, že ak by aj súd považoval predvolanie svedka za nehospodárne, mohol na základe inštitútu písomnej výpovede navrhnúť výsluch svedka aspoň takouto formou. Poukázal tiež na to, že jeho právny zástupca na predmetnom pojednávaní predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 25.05.2010 a Zmluvu o dielo č. 008/2006 zo dňa 03.08.2006, ku ktorých obsahu sa súd nevyjadril ani na pojednávaní a ani v odôvodnení rozhodnutia napadnutého rozsudku. Zastával názor, že súd konal formálne, napĺňajúc si povinnosť uloženú mu v uznesení odvolacieho súdu, pričom dôkladne nezisťoval skutkový stav a nerozhodol vo veci bez dôvodných pochybností.

11. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca, ktorý zotrval na argumentoch uvedených svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného. Zdôraznil, že súd prvej inštancie nebol povinný, ale ani kompetentný opätovne posudzovať postúpenie pohľadávky, pretože existuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o otázke platného postúpenia pohľadávky. Skutočnosť, či bolo postúpenie pohľadávky platné, bola predmetom konania, v ktorom súd rozhodol rozsudkom právoplatným a vykonateľným od roku 2013. K žalovaným tvrdenej absencii materiálnej stránky vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Cb 125/2012 uviedol, že materiálna stránka vykonateľnosti súdneho rozhodnutia predstavuje súhrn obsahových náležitostí exekučného titulu umožňujúci bezproblémové identifikovanie subjektov a rozsahu povinnosti, ktoré sú judikované daným rozhodnutím, pričom žalovaným spochybňovaný rozsudok spĺňa všetky náležitosti vymáhateľnej pohľadávky. S poukazom na skutočnosti ohľadom prevodu nehnuteľností, ktoré vyplynuli z dokazovania, vyjadril presvedčenie,

že preukázal všetky relevantné podmienky pre vyhovieanie jeho žalobe. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že došlo k zvýhodňovaniu jednej zo strán, keď poukázal na obsah zápisníc z pojednávania, z ktorých vyplýva, že sa žalovaný, jeho právny zástupca ani svedok na pojednávania nedostavovali napriek riadnemu predvolaniu. Vyvodil, že svedkovi bol zo strany súdu poskytnutý dostatočný priestor, aby sa vyjadril, avšak bez ospravedlnenia sa pojednávania nezúčastnil. Po niekoľkonásobnom odročení pojednávania pre neprítomnosť svedka, postupoval súd správne, keď rozhodol. Pasivitu žalovaného v konaní nemožno subsumovať pod dôvod dôležitý pre odročenie pojednávania, pretože mu bol poskytnutý dostatočný časový priestor na zabezpečenie svedka, ktorého výsluch navrhol, avšak vzhľadom na jeho pasivitu konal súd v súlade so zákonom, keď tento navrhnutý dôkaz nevykonal a vo veci rozhodol. K pripojeniu, resp. nepripojeniu súvisiaceho súdneho spisu zopakoval, že spis bol niekoľkokrát pripojený, avšak toto pripojenie spisu sa vzhľadom na pasivitu žalovaného a niekoľkonásobné odročenie konania ukázalo ako neúčelné. Zotrval na názore, že súd prvej inštancie neporušil žiadne zákonné ustanovenie, keď vo veci rozhodol bez toho, aby vykonal dôkaz, ktorý žalovaný navrhol s úmyslom predĺžiť súdne konanie. Žalovaný mal možnosť zabezpečiť účasť svedka minimálne na troch pojednávaniach, jeho účasť však nezabezpečil. Súd teda postupoval v súlade so zákonom, keď zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania, keďže za týmto účelom by muselo dôjsť k opätovnému odročeniu pojednávania.

12. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

13. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

14. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel, a v podrobnostiach na ne poukazuje. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel totiž k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku na vyslovenie neúčinnosti právnych úkonov jeho dlžníka (Spoločnosti) a žalovaného voči nemu, a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 191 C.s.p. dospel k správnym zisteniam, pričom na ich základe vyvodil aj správny právny záver o dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku. Vec aj správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 42a ods. 1 a 4, § 42b ods. 1, 2 a 4 Obč. zák. a svoje dôvody vedúce k vyhovieaniu žalobe aj náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, zaoberal sa argumentáciou oboch sporových strán, a správne a logicky v súlade s ust. § 191 C.s.p. vyhodnotil vykonané dôkazy a prijal správne právne závery. Dospel k správne záveru, že žalobca preukázal existenciu vymáhateľnej pohľadávky voči svojmu dlžníkovi - Spoločnosti, ako aj právne úkony dlžníka, ktorými previedol žalovanému nehnuteľnosti do jeho výlučného vlastníctva s finančným vyrovnaním započítaním pohľadávok. Vec aj správne právne posúdil, keď vyhodnotil, že predmetnými právnymi úkonmi dlžníka a žalovaného bolo znemožnené uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu, nakoľko prevodom nehnuteľností bez uhradenia celej alebo aspoň značnej časti kúpnej ceny na účet dlžníka žalobcu sa zmenšil majetok dlžníka natoľko, že vymáhateľná pohľadávka žalobcu ako jeho veriteľa už nemohla byť uspokojená. Dospel tiež k správne záveru, že z predmetných ukracujúcich právnych úkonov mal prospech žalovaný, ktorý nadobudol nehnuteľnosti dlžníka do svojho výlučného vlastníctva, a ktorý zároveň vedel o finančnej situácii dlžníka žalobcu ako aj o právnych prostriedkoch, ktoré žalobca využil na vymoženie svojej splatnej pohľadávky, čo vyplýva z personálnej prepojenosti štatutárnych

orgánov žalovaného a dlžníka žalobcu v čase prevodu nehnuteľností, keď jeden z konateľov žalovaného bol aj konateľom dlžníka žalobcu v čase prevodu nehnuteľností (O. S. T. ako aj ďalší konatelia v blízkom pomere O. Q. U. I. E. R. U.). S týmito závermi, ktoré viedli k vyhovaniu žalobe sa odvolací súd stotožnil. Ak potom súd prvej inštancie žalobe žalobcu o vyslovenie neúčinnosti právnych úkonov Spoločnosti ako dlžníka žalobcu a žalovaného voči žalobcovi vyhovel, rozhodol správne. Odvolací súd dospel tiež k záveru, že odvolacie námietky žalovaného nie sú spôsobilé toto správne rozhodnutie súdu prvej inštancie spochybniť.

16. Odvolací súd sa stotožňuje so všetkými závermi, ku ktorým súd prvej inštancie vo svojom rozsudku dospel, a jeho rozhodnutie považuje za zákonné, riadne odôvodnené a presvedčivé. Rozhodnutie je tiež logické, keď premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť pochopiteľné, prijateľné, racionálne, a aj spravodlivé. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalovaného, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám musí dať odpoveď na podstatné otázky a skutočnosti, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, keď sa vysporiadal aj s tvrdeniami žalovaného, ktoré prezentoval v rámci obrany v spore. Odvolací súd nemá o správnosti jeho záverov pochybnosti, nakoľko sú dostatočne odôvodnené, logické a založené na riadne vykonanom dokazovaní, správnom hodnotení dôkazov a správnom právnom posúdení, a preto na závery odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré si osvojil, týmto poukazuje. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a na odvolacie námietky žalovaného uvádza už len nasledovné.

17. Žalobca sa v postavení veriteľa domáhal proti žalovanému odporovacou žalobou vyhlásenia právnej neúčinnosti zmlúv, uzatvorených medzi Spoločnosťou (ako dlžníkom žalobcu) a žalovaným, a to kúpnej zmluvy zo dňa 25.11.2011, dohody o finančnom vysporiadaní zo dňa 25.11.2011 spolu s jej dodatkami č. 1 zo dňa 10.12.2011, č. 2 zo dňa 22.03.2012 a č. 3 zo dňa 29.03.2012, a dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov zo dňa 31.12.2012, predmetom ktorých bol prevod vlastníckeho práva dlžníka žalobcu k nehnuteľnostiam na žalovaného a s tým súvisiace vzájomné finančné vysporiadanie za tento prevod, z dôvodu, že tieto právne úkony ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky voči Spoločnosti. Na to, aby bol žalobca v konaní o odporovacej žalobe úspešný, musia byť splnené základné predpoklady odporovateľnosti (t.j. existencia platného právneho úkonu, ktorým sa ukracuje pohľadávka veriteľa a ktorý bol urobený v posledných troch rokoch, vymáhateľnosť pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi; úkrátenie veriteľa, úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa a vedomosť druhej strany o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa). Preskúmaním predloženého súdneho spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že všetky uvedené predpoklady pre vyhovenie žalobe žalobcu boli splnené. Žalobca ako veriteľ domáhajúci sa ochrany uspokojenia svojej vymáhateľnej pohľadávky nesie bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že jeho pohľadávka je vymáhateľná (čo v danom prípade splnil a tiež bola zachovaná trojročná prekluzívna lehota, ako správne konštatoval súd prvej inštancie) a tiež o tom, že dlžníkovými právne úkony skrácujú jej uspokojenie, čo takisto splnil. Žalovaný v odvolaní namietal, že nie je naplnená podmienka pre vyhovenie žalobe, keďže neexistuje vymáhateľná pohľadávka žalobcu, čo zdôvodňoval tvrdením, že žalobca pohľadávku voči Spoločnosti nenadobudol a nestal sa veriteľom Spoločnosti, pretože zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 25.02.2010, uzatvorená medzi S. E. ROBERT-RICHARD COMPANY ako postupcom a žalobcom ako postupníkom je absolútne neplatná. Odvolací súd sa s jeho argumentáciou nestotožnil, pretože v konaní bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobca má voči Spoločnosti vymáhateľnú pohľadávku, ktorá bola judikovaná súdnym rozhodnutím, nakoľko Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom č.k. 60Cb 125/2012-147 zo dňa 08.03.2013, právoplatným dňa 03.05.2013 a vykonateľným dňa 07.05.2013, uložil Spoločnosti povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 26.459,80 eur spolu s príslušenstvom a náhradou trov konania. Súd konajúci v predmetnom konaní považoval postúpenie pohľadávky za platné a rozhodol v prospech žalobcu rozsudkom, ktorý je právoplatný a vykonateľný. Ako správne uviedol už súd prvej inštancie, uvedeným rozsudkom sú strany predmetného konania viazané, výrok je záväzný aj pre konajúci súd a predmetný rozsudok už nie je možné v tomto konaní preskúmať. Námietky, ktoré uvádza žalovaný, mohli byť použité v pôvodnom konaní resp. v konaní o povolenie obnovy pôvodného konania (návrh na obnovu konania bol zamietnutý), nie však v tomto konaní. Odvolací súd preto vyhodnotil túto námietku žalovaného za nedôvodnú, pretože vzhľadom na

právoplatne a vymáhateľne žalobcovi prisúdenú pohľadávku voči Spoločnosti, nemohli jeho námietky, ktorými sa snažil spochybníť existenciu vymáhateľnej pohľadávky žalobcu, obstáť.

18. Ak žalovaný ďalej v odvolaní tvrdil, že pohľadávka žalobcu neexistuje napriek rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Cb 125/2012 zo dňa 08.03.2013 a nie je a nemôže byť vymáhateľná, nakoľko pri uvedenom rozsudku absentuje materiálna stránka vykonateľnosti, ani táto jeho námietka nie je dôvodná. Predmetný rozsudok je, ako už bolo uvedené vyššie, právoplatný a vykonateľný, a je riadnym exekučným titulom, na základe ktorého je voči Spoločnosti vedená exekúcia. Na vysvetlenie odvolací súd uvádza, že súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Materiálna vykonateľnosť exekučného titulu je daná vtedy, ak na základe vykonateľného rozhodnutia možno bezpečne identifikovať osobu oprávneného a povinného podľa pojmových znakov zodpovedajúcich právnym normám (meno a priezvisko fyzickej osoby, obchodné meno alebo názov právnickej osoby, pod ktorým je vedená v príslušnom registri, a pod.), presné vymedzenie práv a povinností, rozsah a obsah plnenia a jednoznačné uvedenie lehoty na splnenie povinnosti (paričnej lehoty). Výrok rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Cb 125/2012 zo dňa 08.03.2013 o uložení povinnosti Spoločnosti v prospech žalobcu je určitý, jasný a zrozumiteľný, a strany sú taktiež označené správne. Uvedený právoplatný rozsudok je preto materiálne vykonateľný. Ak žalovaný namietal nepripojenie spisových materiálov Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Cb 177/2014 a 60Cb 125/2012, ktorými mienil zrejme podložil svoju argumentáciu o neexistencii vymáhateľnej pohľadávky žalobcu a absencii materiálnej stránky vykonateľnosti rozsudku, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené konštatuje, že ani pripojením uvedených spisov by sa nestali uvedené námietky žalovaného dôvodnými. V spise je založený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Cb 125/2012 zo dňa 08.03.2013, ktorý bol ako dôkaz vykonaný, a tento jednoznačne postačuje na záver o preukázaní vymáhateľnej pohľadávky žalobcu. Ani námietka žalovaného, že nie je naplnená podmienka, že k predmetnému úkonu, ktorého odporovateľnosti sa žalobca domáha, došlo medzi dlžníkom a jednou z osôb vymienených v ust. § 42a Obč. zák., keďže jeho súčasný konateľ O.. S. T. v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy ešte konateľom nebol a funkcia konateľa jemu a E.. R. U. vznikla až dňa 29.11.2011, nie je dôvodná. Všetky právne úkony dlžníka žalobcu a žalovaného, a to kúpna zmluva zo dňa 25.11.2011, dohoda o finančnom vysporiadaní zo dňa 25.11.2011 spolu s jej dodatkami č. 1 zo dňa 10.12.2011, č. 2 zo dňa 22.03.2012 a č. 3 zo dňa 29.03.2012, a dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov zo dňa 31.12.2012 spolu súvisia a na seba nadväzujú. V čase prevodu nehnuteľností (teda ku dňu vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľnosti, t.j. ku dňu, kedy nastali vecno-právne účinky predmetnej zmluvy) a v čase uzatvorenia dodatkov č. 1, 2 a 3 a Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov bol konateľ žalovaného O.. S. T. aj konateľom Spoločnosti. Kúpnu zmluvu ako aj Dohodu o finančnom vysporiadaní za žalovaného uzatváral ešte konateľ E.. W. P., avšak súvisiace dodatky č. 1, 2 a 3 k Dohode o finančnom vysporiadaní uzatváral už O.. S. T. ako konateľ žalovaného ako aj konateľ Spoločnosti. Dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov zo dňa 31.12.2012 uzatváral za žalovaného ako aj za Spoločnosť R. U.. Personálna prepojenosť štatutárnych orgánov žalovaného a dlžníka žalobcu v čase prevodu nehnuteľností bola preukázaná, ako správne vyhodnotil súd prvej inštancie.

19. Ak žalovaný ďalej v odvolaní nepovažoval za splnenú podmienku, že by predmetnými úkonmi došlo k ukráteniu pohľadávky žalobcu, poukazujúc na to, že žalovaný poskytol dlžníkovi (Spoločnosti) riadne plnenie za prevod vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam, keď skutočnosť, že k úhrade došlo započítaním existujúcich splatných pohľadávok, považoval za irelevantnú, odvolací súd sa ani s touto námietkou nestotožnil. Považuje za potrebné uviesť, že ukrátenie veriteľa (alebo objektívne kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka), ako základnú hmotnoprávnu podmienku odporovateľnosti, treba chápať ako skutočné ukrátenie veriteľa, v danom prípade žalobcu, ktorým je mu odňatá možnosť reálne uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku z majetku dlžníka. Nestačí teda, že v dôsledku odporovaného právneho úkonu sa zmenší majetok dlžníka, ale je potrebné, aby takéto zmenšenie majetku malo súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky, prípadne jej časti z majetku dlžníka, hoci nebyť tohto úkonu, by mohol svoju pohľadávku z majetku dlžníka uspokojiť. Je nepochybné, že podmienka odporovateľnosti, že žalobcom odporovanými úkonmi Spoločnosti a žalovaného došlo k ukráteniu jeho pohľadávky, bola v posudzovanej veci splnená. Dlžník žalobcu nevlastní majetok postačujúci na to, aby sa z neho žalobca ako jeho veriteľ uspokojil, hoci pred vykonaním odporovaných úkonov takýto majetok (hodnotné nehnuteľnosti) vlastnil. Je možné prisvedčiť argumentácii žalovaného, že k ukráteniu uspokojenia veriteľa nedochádza v prípade, ak dlžníkovi právny úkon nemal za následok zmenšenie jeho majetku, lebo za prevedené veci dostal ich obvyklú cenu, avšak

v posudzovanej veci takáto situácia nenastala, keďže u dlžníka nedošlo len k zmenenej štruktúre jeho aktív v rovnakej hodnote (cene), naopak, odporovanými úkonmi nastal stav, že dlžník žalobcu žiadny majetok, z ktorého by mohol žalobca uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku, nevlastní. Odvolacia námietka žalovaného preto nie je dôvodná.

20. Odvolací súd nezistil v procesnom postupe súdu prvej inštancie ani žiadne vady, ktoré by mali za následok žalovaným tvrdené porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Ak žalovaný poukazoval na to, že súd prvej inštancie mu sťažil dôkaznú pozíciu tým, že nevykonal ním navrhnutý dôkaz výsluchom svedka Q.I. U., ktorý navrhol v rámci návrhu na doplnenie dokazovania na pojednávaní dňa 17.02.2017, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na platnú právnu úpravu civilného procesu upravenú v Civilnom sporovom poriadku, z ust. § 153 ods. 1 a 2 ktorého vyplýva, že strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, pričom včas uplatnené nie sú vtedy, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. V posudzovanej veci navrhol žalovaný ako dôkaz výsluch svedka Q. U. (už v čase pred zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu), ktorého prítomnosť však na pojednávanie dňa 17.02.2017 nezabezpečil v rozpore s ust. § 197 ods. 1 C.s.p., ktorý stanovuje, že ak strana navrhne výsluch svedka, zabezpečí jeho prítomnosť na pojednávaní; o tejto skutočnosti vopred upovedomí súd a protistranu. Žalovaný takto nepostupoval, a výsluch svedka navrhol v rámci návrhov na doplnenie dokazovania. Je namieste vyhodnotiť, že neuplatnil tento prostriedok procesnej obrany včas, keďže za účelom ním navrhovaného doplnenia dokazovania by musel súd prvej inštancie pojednávanie odročiť, čo však môže urobiť len z dôležitých dôvodov (§ 183 ods. 1 C.s.p.), pričom doplnenie dokazovania navrhnuté žalovaným za stavu, keď sám žalovaný nezabezpečil vykonanie ním navrhnutého dokazovania (hoci mu v tom nič nebránilo), dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania nie je. Keďže žalovaný procesné úkony na svoju obranu nevykonal včas, nemal súd prvej inštancie povinnosť na ne prihliadnuť, a ak dôkaz navrhnutý žalovaným v rámci návrhov na doplnenie dokazovania nevykonal, pojednávanie za týmto účelom neodročil a vo veci rozhodol, postupoval správne a neporušil právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. Sám žalovaný si svojím konaním, keď nerešpektoval vyššie uvedené ustanovenia Civilného sporového poriadku, zmaril možnosť výsluchu svedka, keď jeho prítomnosť na pojednávaní nezabezpečil.

21. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalobcovi, plne úspešnému v odvolacom konaní, priznal proti žalovanému, ktorý úspešný nebol, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).